

opusdei.org

Manželstvo: povolanie a nadprirodzená cesta

Dôjsť spoločne do neba: táto túžba môže posilňovať každé manželstvo. Nový článok o ľudskej láske.

14.10.2015

Týchto niekoľko slov pápeža Františka zo stretnutia v Manile obletelo celý svet: „Nie je možné, aby rodina nesnívala. Keď sa z rodiny vytratí schopnosť snívať a milovať, táto energia sa vytratí. Preto vám

odporúčam, aby ste si večer pri spytovaní svedomia kládli aj otázku: Sníval som dnes o budúcnosti svojich detí? Sníval som dnes o láske svojho manžela či manželky? Sníval som o živote svojich rodičov?“¹

Snívať

Umenie snívať má niečo spoločné s nadšením – v španielskom zmysle tohto slova – ktoré vkladáme do našich očakávaní a nádejí, predovšetkým vo vzťahu k druhým; alebo aj dobrá a úspechy, ktoré im prajeme, nádeje, ktoré voči nim prechovávame. Schopnosť snívať je to isté, ako schopnosť premietiť zmysel nášho života do tých, ktorých milujeme. Táto vlastnosť je do určitej miery charakteristická pre každú rodinu.

Svätý Josemaría už od počiatku v rámci učenia Cirkvi zdôrazňoval, že manželstvo – zárodok rodiny – je v plnom zmysle slova špecifickým

povolaním k svätosti v rámci kresťanského povolania: je to nadprirodzená cesta, ktorá sa odlišuje, aj keď ho doplňuje, od celibátu (kňazského alebo laického), alebo od rehoľného života. „Láska, ktorá vedie k manželstvu a rodine, môže byť tiež nadprirodzená, krásna cesta, vedúca k úplnému odovzdaniu sa nášmu Bohu.“²

Na druhej strane toto Božie povolanie do manželstva nijako neznižuje nároky pri nasledovaní Krista. Pretože ak „všetko prispieva k dobrému tým, ktorý milujú Boha“³, nachádzajú kresťanskí manželia v manželskom a rodinnom živote materiál k svojmu osobnému posväteniu, teda k osobnému stotožneniu sa s Ježišom Kristom: obety i radosti, potešenie i sebazápor, práca doma i mimo domova; to sú veci, s pomocou ktorých sa vo svetle viery buduje Cirkev.

Pre kresťana snívanie s manželkou alebo manželom znamená hľadiť na toho druhého očami Boha. Znamená to premýšľať, ako sa časom uskutočňuje projekt, ktorý Pán pre každého človeka a pre oboch manželov v ich konkrétnom manželskom vzťahu zamýšľal a aktuálne si praje. Znamená to mať túžbu, aby sa tieto Božie plány uskutočnili v rodine, s deťmi – pokiaľ ich Boh zošle – s vlastnými rodičmi a s priateľmi, ktorých prozreteľnosť zosiela, aby ich na ich životnej ceste sprevádzali. V konečnom dôsledku to znamená, aby každý hľadel na toho druhého, ako na svoju konkrétnu cestu do neba.

Tajomstvo rodiny

V skutočnosti učinil Kristus z manželstva cestu k svätosti, aby sme dokázali nachádzať Boha uprostred každodenných činností, uprostred rodiny a práce. Aby sme pretvorili

priateľstvo, radosti a bolesti – pretože neexistuje kresťanstvo bez Kríža – a tisíce ďalších maličkostí nášho domova na nikdy sa nekončiacu lásku. Tu leží tajomstvo manželstva a rodiny. Týmto spôsobom sa vopred zakúša kontemplácia a radosť z neba, kde nájdeme dokonalé a definitívne šťastie.

V rámci tejto „Božej cesty“ manželskej lásky hovoril svätý Josemaría o hlbokom a krásnom kresťanskom význame manželského vzťahu: „Pri iných sviatostiach je matériou chlieb, víno, voda...Tu sú to vaše telá. (...) Ja vidím manželské spálne ako oltár: tam je látka tejto sviatosti.“⁴ Použitie výrazu oltár je možno prekvapujúce, je to ale logický dôsledok hlbokého pohľadu na manželstvo, ktoré nachádza v jednom tele⁵ – úplné spojenie ľudských tiel, stvorených na obraz a podobu Boha, - svoje jadro.

Práve z tejto perspektívy môžeme spoznať, že kresťanskí manželia vyjadrujú jazykom telesnosti samotnú sviatosť manželstva: svojím vzájomným odovzdaním sa chvália Boha a oslavujú ho, ohlasujú a uskutočňujú lásku medzi Kristom a Cirkvou a napomáhajú dielu Ducha Svätého v srdciach. A odtiaľ prichádza, pre manželov, pre ich rodinu a pre svet, prúd milosti, sily a Božského života, ktorý všetko obnovuje.

To vyžaduje stálu prípravu a formáciu, pozitívny a trvalý boj: „Mocné telesné symboly sú držiteľmi kľúčov duše. Nemôžeme s telesnými zväzkami nakladať ľahkomyselne bez toho, aby sme otvorili dlhotrvajúcu ranu v duchu.“⁶

Puto, ktoré vzniká na základe manželského súhlasu, je spečatené a obohacované dôvernými vzťahmi medzi manželmi. Milosť Božia, ktorú

pri krste dostali a stále dostávajú, sa vlieva do nového riečišťa, ktoré sa nestavia povedľa ľudskej lásky, ale s ňou počíta. Sviatosť manželstva nepridáva niečo zvonka k prirodzenému manželstvu: táto špecifická sviatostná milosť formuje manželov zvnútra a pomáha im žiť ich vzťah jedinečne, verne a plodne: „Je dôležité, aby manželia mali jasné vedomie dôstojnosti svojho povolania, aby vedeli, že boli povolaní Bohom k tomu, aby k Božskej láske dospeli skrze lásku ľudskú, že boli vyvolení od večnosti, aby sa mohli podieľať na tvorivej moci Božej pri splodení a neskôr pri výchove svojich detí; že ich Pán žiada, aby ich domovy a celý rodinný život boli svedectvom o všetkých kresťanských čnostiach.“⁷

Deti sú vždy tou najlepšou „investíciou“ a rodina tým najstabilnejším „podnikom“, tým najväčším a najúžasnejším

dobrodružstvom. Všetci majú svoju úlohu, ale výsledný román je oveľa zaujímavejší, než súhrn jednotlivých príbehov, pretože protagonistom je Boh a ten koná zázraky.

Preto je dôležité, aby si všetci rozumeli – manželia medzi sebou a s deťmi, aby sa naučili poprosiť o prepáčenie, milovať – ako učil svätý Josemaría – chyby druhých, zakaždým, keď to neuráža Boha.⁸ „Koľko ťažkostí v manželskom živote sa vyrieši, keď si ponecháme priestor pre sny, keď nájdeme čas na reflexiu, keď neustaneme v myšlienkach na manžela či manželku a keď snívame o dobrých vlastnostiach, ktoré majú. Preto je dôležité obnovovať svoju lásku a nikdy nestrácať ilúzie a stále sa považovať za snúbencov!“⁹

Ak budeme parafrázovať slová pápeža, môžeme dodať: aby si manželia spolu sadli a navzájom

zdieľali krásne i ťažké chvíle, ktoré spolu prežili, aby si pohovorili o tom, čo bolo príčinou ich úspechov i neúspechov, aby s obnoveným zápalom znovu pokračovali, alebo aby sa obaja hlbšie zamysleli nad výchovou svojich detí.

Základ budúcnosti ľudstva

Manželský a rodinný život nespočíva v zaistení bezpečnej a pohodlnej existencie, ale v oddanosti jeden druhému a v úsilí veľkoryso venovať čas ostatným členom rodiny. Na prvom mieste výchova detí – sem patrí osvojovanie si čností a uvádzanie do kresťanského života – potom sa ďalej otvárať priateľom, druhým rodinám a zvlášť tým najnúdznejším. Takto sa, prostredníctvom opravdivo žitej viery v rodine, odovzdáva dobrá zvesť, evanjelium, že Kristus je stále živý a pozýva nás, aby sme ho nasledovali.

Deťom sa Ježiš zjavuje
prostredníctvom otca a matky; pre
oboch je preto každé dieťa
predovšetkým dieťaťom Božím,
jedinečné a neopakovateľné, na ktoré
ako prvý myslel Boh. Preto mohol
svätý Ján Pavol II. povedať, že
„budúcnosť ľudstva závisí od
rodiny“.¹⁰

Rodiny, ktoré nemôžu mať deti

A aký zmysel majú dávať manželstvu
kresťanskí manželia, ktorí nemajú
žiadnych potomkov? Na túto otázku
odpovedal svätý Josemaría tak, že
musia predovšetkým prosiť Boha,
aby im zoslal potomstvo, aby im
požehnal – ak je to jeho vôľa – ako
požehnal patriarchom zo Starého
zákona. Potom je dobré zájsť k
dobrému lekárovi. „Ak im Pán aj
napriek tomu nedá deti, nesmú z
toho byť nijako frustrovaní: musia
byť spokojní a nájsť v tejto veci
prejav im určenej Božej vôle. Pán

veľmi často nedáva deti, pretože chce viac. Chce, aby prejavovali rovnaké úsilie a rovnaké odovzdanie a pomáhali našim blížnym, aj bez toho, aby poznali čisto ľudskú radosť z deti: niet dôvodu cítiť sa neúspešnými alebo byť smutnými.“

A dodával: „Ak majú manželia vnútorný život, pochopia, že Boh na nich nalieha, aby zo svojho života urobili veľkomyseľnú kresťanskú službu, apoštolát odlišný od toho, ktorý by uskutočňovali medzi svojimi deťmi, avšak rovnako nádherný. Nech sa rozhliadnu okolo seba a hneď nájdu ľudí, ktorí potrebujú pomoc, milosrdenstvo a lásku. Okrem toho je veľa apoštolských diel, v ktorých môžu pracovať. A ak dokážu do tejto úlohy vložiť srdce, ak sa dokážu veľkoryso odovzdať ostatným a zabudnúť na seba, dosiahnu veľkú plodnosť, duchovné rodičovstvo, ktoré naplní ich dušu skutočným pokojom.“¹¹ —

V každom prípade svätý Josemaría poukazoval s obľubou na rodiny prvých kresťanov: „Rodiny, ktoré žili zo sily Krista a Krista ohlasovali, malé kresťanské obce, ktoré boli ohniskami evanjelia. Boli to rodiny ako mnoho iných rodín tej doby, ale boli preniknuté novým duchom, ktorý nakazil všetkých, s ktorými sa stýkali. Takí boli prví kresťania, a takí musia byť aj kresťania súčasní. Musia byť rozsievачmi pokoja a radosti, ktoré nám priniesol Kristus.“¹²

Ramiro Pellitero

Poznámky

1 Pápež František, *Prejav na stretnutí s rodinami*, Manila, Filipíny, 16-01-2015

2 Por. svätý Josemaría, homília “Vášnivo milovať svet”, v Rozhovory, č. 121; prv. “Manželstvo,

kresťanské povolanie”, v *Boží priatel*

3 Rim 8, 28

4 Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia* (1967), vybrané z *Diccionario de San Josemaría*, Burgos 2013, str. 490

5 Por. Gn 2, 24; Mk 10, 8

6 Pápež František, *Generálna audiencia*, 27-05-2015

7 Svätý Josemaría, *Rozhovory*, č. 93

8 Por. svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 7-VII-1974

9 Pápež František, *Prejav na stretnutí s rodinami*, Manila, Filipíny, 16-01-2015

10 Svätý Ján Pavol II., *Familiaris consortio*, č. 86

11 Svätý Josemaría, *Rozhovory*, č. 96

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/
manzelstvo-povolanie-a-nadprirodzena-
cesta/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/manzelstvo-povolanie-a-nadprirodzena-cesta/) (07.08.2025)